

Сега Асен е могъщ – неговият зет е крал.... А ако...

Императрицата се дигна малко от пейката, озърна се.

– Пе-тихе... Може някой да ни чуе. И тук разбираят гръцки, страждите са наблизо... Някой иде насам... Ах, това било Ирина... – тя изгледа дъщеря си с нескрита майчинска геъдост и добави едва чуте: – Не губи надежда... Ако Елена отива невеста в дома на Ватаци, тук пък младият наследник често се заглежда в нашата щерка.

– Какво, наистина ли? – възкликала поразен кир Тодор – и веднага мълкна, понеже стъпките на дъщеря му доближаваха.

Младото момиче подаде на майка си свиленото плетиво. Пъстегна лениво ръце, загледана в модрато небе, което бе цяло изпъстрено с млечнобели облачета.

– Омръзна ми вече... Татко, хайде да те разходя. Стиш все на едно място. Пораздвижи се малко! В стаята си не мърдаш от миндея... А ето и тук, пак си седнал на пейката...

– Не мога... Отвикнах да ходя. Вече пет години ще станат как стоя на Царевец. – Той въздъхна тежко. След това престря ръце, пе-дири пипнешком дъщеря си, улови я за ръкава, полека се изправи, измери височината й... – Я гледай колко си повасла! Та ти си ме надминала, Ирино! – След това попипа лицето й, дълго и внимателно, сякаш на себе си – хубавица е...

Момичето го улови под ръка и двамата се отдалечиха из пътеките на градината. От време навреме Ирина се спираше, откъсваше с тънките си патрициански пръсти уханно бяло лале, натъкваше ге в колания, или в косите си, ръмижки пееше си нещо едва чуте. Ала лицето й бе винаги замислено и строго. Понякога нечути въздишка подигаше младата й гръд. Добре бяха гледани, нищо не им липсваше, ни почит, ни охолство. Ала все пак – пленници бяха. И всечко, което имаха, бе само милостиия, благоволение. Ирина чувствуваше дълбоко това, затова никой не можеше да види на лицето й усмивка. Буйността й се бе смирила, тя рядко слизаше в градините, единствено само да разходи баща си.